

постлано. Привързахъ му раната до сърдчицето, а мжжътъ ми рано-рано извика ветеринарния лѣкаръ.

И моятъ спасителъ оздравѣ.

Сега е той много хубаво куче — съ кждрава козина, съ голѣми сведени уши, съ хубави ясни очи —

такъвъ хубавецъ, че когато излѣземъ съ него, всички се обрѣщатъ да го изгледатъ още веднажъ.

И не само азъ, но и мжжътъ ми го много обича и не ми се кара вече, когато наглеждамъ нещастнитѣ изоставени животни.

Конкурсътъ на „Градинка“

Резултатитѣ отъ този конкурсъ надминаха моитѣ очаквания. Всички работи, които прегледахъ, бѣха много добри. Моята задача да определя кои съчинения сж най-хубави, за да ги наградя, бѣ много трудна, защото всичко пратено бѣше много хубаво. И тогава, за да нѣма сръдня, предоставихъ на жребие то да реши на кои да дамъ премия. Написахъ на листчета имената на тѣзи, чиито съчинения намѣрихъ за най-сполучливи, пустнахъ листчетата въ кутия и извадихъ три отъ тѣхъ. Първиятъ щастливецъ — Георги Даскаловъ, с. Хисаръ, Карловско, получава награда две книги за прочитъ, втората щастливка — Живка Д. Попова, с. Батакъ, Пещерско и третата щастливка — Виолета Цанкова, Варна получаватъ по една книга за прочитъ.

Гответе се за новъ конкурсъ!

ЗИМА

Отиде си златолиста есенъ. Баба зима, бѣлата баба зима пристигна. Малки бѣли снѣжинки се посипватъ отъ небето. Тѣ тихо и безшумно покриватъ погрознѣлата земя съ чиста бѣла покривка. Небето се е снишило, схлупило до кжщитѣ и поема ленивия димъ, който излиза отъ изпокъртенитѣ селски кумини. Малко то селце бавно отваря очи. Внѣ е тихо. По улицитѣ прехвъркватъ гладни врабчета. Хората сж навлѣкли дълги кожуси. Дърветата покорно стоятъ подъ бѣлия товаръ. Тѣ приличатъ на грамадни бѣли букети. Колко е радостно презъ зимата, особено за на насъ, малкитѣ! Радостъта ни нѣма граници. Още отъ сутринъ грабваме шейнитѣ и хайде

на пързалкитѣ. Падаме, ставаме, мѣримъ се съ снѣжни топки. Правимъ снѣжни човѣци — едни такива, голѣми, съ очи отъ вжглени и носъ отъ чушка. Важни, важни. А пѣкъ вечеръ стоимъ въ топлия скутъ на баба и при веселото бумтене на зачервената печка слушаме сладки приказки. А внѣ вѣе вѣтърътъ, ходи по полето, чука по керемидитѣ и реве като бѣсенъ. Мжчи се да пробие топлатата завивка на заспалитѣ зрънца. Но тѣ не се страхуватъ. Кротко спятъ, като подъ майчино крило. Въ гората се чува само страшниятъ вълчи вой, който се смѣсва съ грозната вѣялица.

Георги Ив. Даскаловъ
ученикъ III класъ — с. Хисаръ